

FOLK OG LAND

NR. 31 — 12. ÅRGANG

LØRDAG 30. NOVEMBER 1963

LØSSALG 85 ØRE

 Erik K. Klippberg
 Nils Anselm
 0 1 1

O. K.:

Quisling og Landssvikstemplet

I 1945 ble Quisling dømt for bl. a. å ha overtrådt § 86 i straffeloven. Denne paragraf har følgende ordlyd:

«Med hefte i minst 3 aar eller med fængsel fra 3 aar indtil paa livstid straffes den, som retstridig bærer vaaben mot Norge eller som under krig, hvori Norge deltager eller med saadan krig for øie yder fienden bistand i raad eller daad eller svækker Norges eller nogen med Norge forbunden stats stridsevne»

Det er overtredelse av denne paragraf som altså kvalifiserer til betegnelsen landssvikker.

De aller fleste av Quislings tilhengere var overbeviste fedrelandsvenner, og de finner det i høyeste grad ærekrenkende og dypt sårende, at Quisling ble dømt etter denne paragraf. Til det kommer at de som dømte ham ellers ikke tar det så nøye med fedrelandet. De er idag villig til å gi avkall på hele fedrelandet til fordel for noe som har fått et meget pent navn, nemlig en «Rettsstat». Det må ikke forstås derhen at det skal herske rett i en slik stat. Nei, i en slik stat skal nordmenn, negere, italienerne, grekere o.s.v. leve sammen med like rett for alle. Det blir intet fedreland. Men nettopp

Quisling påbærer opplesningen av dødsdommen

disse fedrelandsforaktere har dømt Quisling, som var en religiøst bevisst fedrelandselsker for forræderi, og engelskmennene har i sin propaganda satt oppnavn på ham og spredt dette over hele verden.

Det er bare én måte å renvaske Quislings minne på, og det er at en norsk rett tar Quislingsaken opp påny og erklærer dommen etter § 86 «for død og maktesløs at være», som det heter.

Mange spør: Er dette mulig? Til det vil jeg svare: Hvis vi kan få en rett bestående av modige og rettsbevisste menn, så er det mulig. Det er intet i sakens dokumenter som gjør det umulig.

Den 30. november 1939 brøt det ut krig mellom Russland og Finland. Franskmenne og engelskmennene ville benytte denne krig til å angripe Norge og ta deler av Norge i besiddelse.

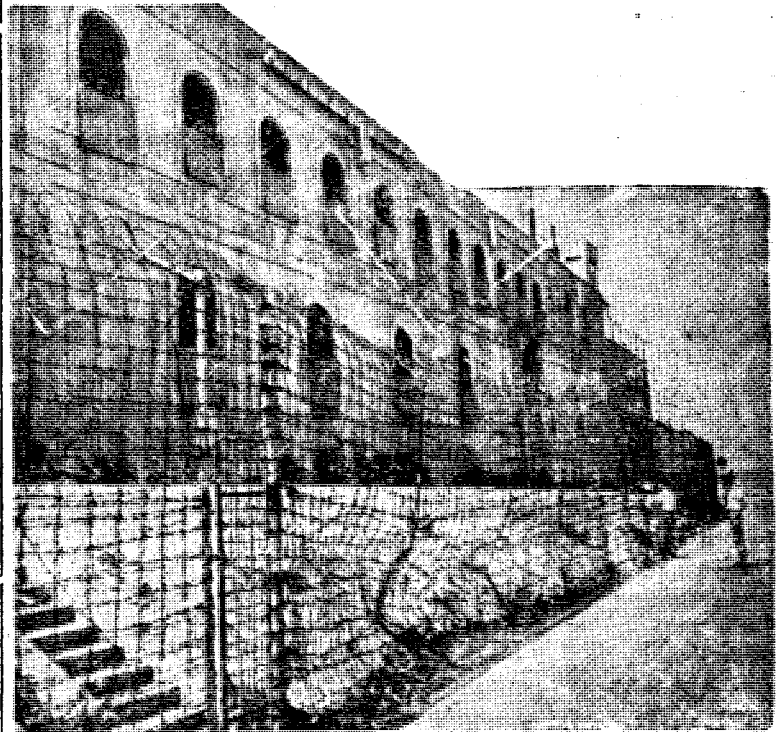
Dette er i dag en kjent sak. Jeg kan henvise til skrifter av T. K. Derry, Paul Reynaud, general Ironside, Churchill og flere. Her skal jeg bare sitere sendemann Maseng som i sin bok «1905 og 1940», side 219 skriver:

«Englands plan var stort sett basert på det at England skulle være den første til å okkupere Norge.»

Quisling kom til den overbevisning at dette kunne han som fører for de nasjonale og fedrelandsbevisste medlemmer i Nasjonal Samling ikke uhindret la skje. Quisling ventet det fransk-engelske erobringstokt ved nyttårskiftet 1939-40, midt under Finnlandskrigene. Han reiste da ned til Tyskland og snak-

Forts. side 6

«År staten Israel helt ubunden av folkrätten?»

HOS VÅR SVENSKE KOLLEGA FRIA ORD KLIPPER VI:

Det sätt, på vilket staten Israel bemäktigade sig f. d. tyske medborgaren Adolf Eichmann i Argentina, var minst sagt sensationellt ur stats- och folkrättslig synpunkt. Statligt organiserade människorov från annan makts territorium ha visserligen skett tidigare: i modern tid har Sovjet bevisligen utfört ett flertal sådana bortrövanden. Men — och här ligger den stora och avgörande skillnaden — Moskva har aldrig officiellt erkänt människorov, medan däremot staten Israel öppet stoltserade med sin bragd. De som väntat en samlad internationell reaktion mot israelisk gangsterterror på främmande statsterritorium fingo finna sig i att Argentina efter diplomatisk press från USA nöjde sig med en lam protest och att kidnappningen passivt godtofs av FN.

Israel synes efter detta kunna räkna med internationell förståelse för fortsatt verksamhet i samma stil. Många tecken tyda på att den judiska statsbildningen anser sig ha fått carte blanche att utan risk för bakslag «taga hand om» medborgare i andra länder, som man av en eller annan anledning anser vara lämpligare, att de stå under kontroll i Israel. Bl. a. synas tyska vetenskapsmän på raketforskningens område vara vällovliga objekt för denna israelitiska företagsamhet.

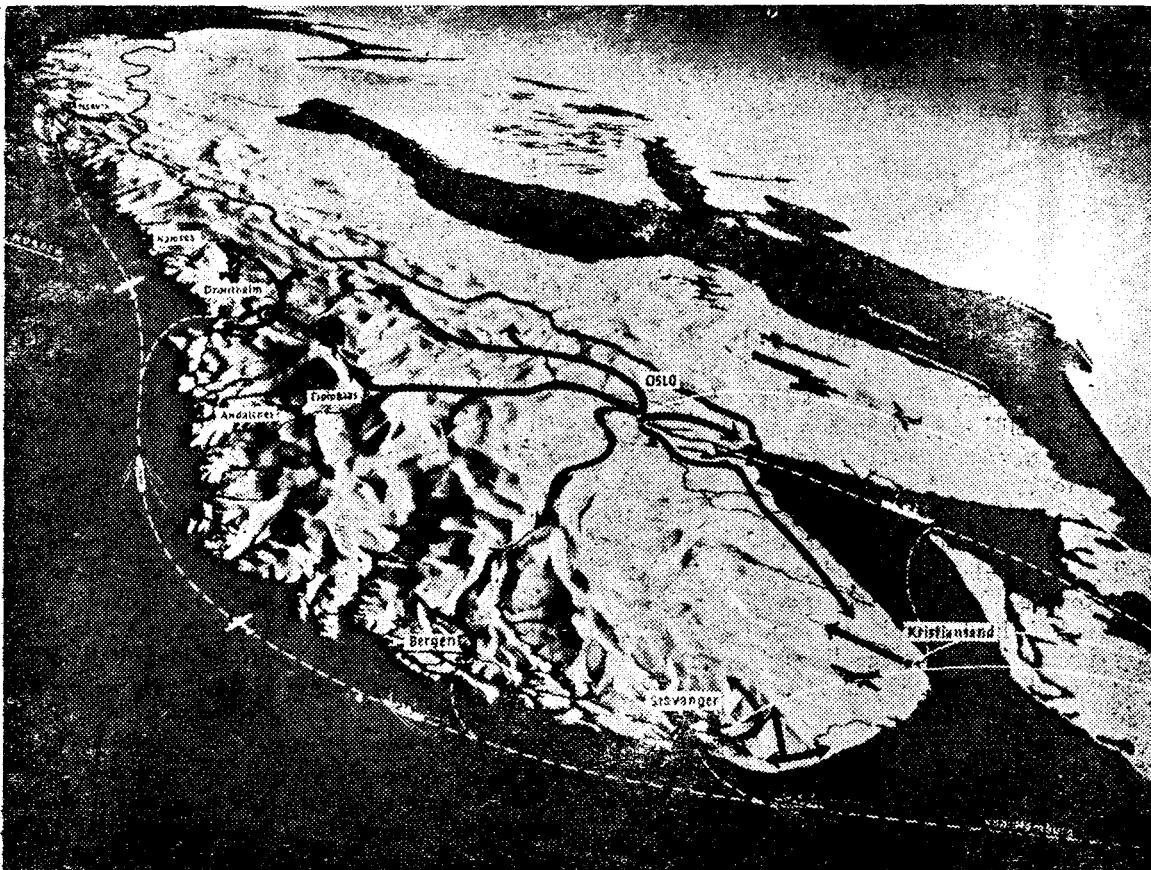
Nu är den 57-årige västtyske vetenskapsmannen Eduard von Winterfeldt spårlöst försvunnen. Han är expert på robot- och antirobotvapen, och den 14. september hade han lämnat sin semesterbostad i Garmisch-Partenkirchen för en tur till Seefeldbergen vid österrikska grän-

sen. Sedan dess har han inte hörts av, alla efterforskningar ha givit negativt resultat. En broder till honom, som anlitat alla tillgängliga resurser för att få klarhet i professor von Winterfeldts öde, berättar, att denne kommit till ett viktigt stadium i sitt forskningsarbete med ett nytt elektroniskt radiopejlingsystem — ett system, som skulle

Forts. side 7

Riksleder Alfred Rosenberg var en tilhenger av Quislings idéer

Quisling hadde intet med Hitlers okkupasjonsplan å bestille

Bokanmeldelser ved Siegfried:

En bok om de Gaulle

Torstein Sandø: *Charles de Gaulle.*

Ernst G. Mortensen.

Det var sant å si ikke med de aller største forventninger om en noenlunde objektiv fremstilling vi gikk til lesningen av denne arbeiderbladjournalistens skildring av president de Gaulle. En er jo vanligvis ikke forventet med objektivitet fra den kant. Men vi ble gledelig overrasket selv om vi ikke på alle punkter deler forfatterens oppfatning av den franske president. Vi tror kanskje meningsforskjellen kommer av dette at Sandø ikke kan skjule en viss beundring for mennesket de Gaulle, mens hans politikk stort sett lar ham uberørt. Med oss er det motsatt: Vi har ingen vanskelighet med å beherske vår begeistring for den «motstandshelten» som grusomt lot sin gamle lærer og venn, marskalt Petain, Frankrikes lovlige statsjef etter kapitulasjonen råtne i et fengsel og som lot blodbadet slippe løs over Petains tilhengere og medarbeidere. Men på den annen side ser vi idag de Gaulles politikk som Europas eneste redning der det holder på å bli malt istykker mellom USA og Sovjetsamveldet.

Som sagt, boken byr på meget interessant stoff om den mangfoldige og selvbevisste president, selv om den — ironisk nok kanskje på grunn av sin objektivitet — kan virke litt tørr imellom.

Det fremgår ellers av boken meget treffende at «selv om de Gaulle ofte har beveget seg på grensen til det teatraliske, kanskje latterlige, er han ingen latterlig person. Han imponerer med sin grandiose selvbevissthet og sitt uforstyrrelige personlige mot som han har kunnet demonstrere ved tallrike anledninger gjennom hele sitt liv».

Og vil en forstå personen de Gaulle, så bør en ha i erindring det som den britiske avis *The Observer* engang formulerte slik: «Han krever absolutt lojalitet, men selv har han ingen lojalitet til noe menneske, ikke engang til sine mest hengivne medarbeidere som han kan slå hånden av uten videre».

Det fremgår klart av boken at de Gaulle ingen myndighet hadde og at han ikke hadde det franske folk bak seg da han i 1940 etter kapitulasjonen vendte seg mot landets lovlige regjering. For «hvilken rett kunne han, en brigadegeneral som i noen dager hadde fungert som viseforsvarsminister, erklære at kampen skulle fortsette? Stemningen blant de ledende politikere gikk åpenbart i retning av kapitulasjon, og han kunne ikke vente annet enn å bli møtt med skepsis av franske tjenestemenn utenlands».

Han hadde naturligvis ingen annen rett enn den han fikk ved å holde på den vinnende part i verdenskrigen, mens altså hans motstykke i Norge med motsatt fortegn, Quisling, mistet sin rett

fordi han holdt på den tapende part. Slik er livet og historien.

Om Vichy-regjeringen heter det ellers meget riktig i boken at «Vichy-regjeringen hadde, så merkelig det enn kan høres idag, en god del prestisje. Den representerte legaliteten, og den hadde akseptert kapitulasjonen fordi noen annen fornuftig vei ikke fantes. En stor skare franskmenn sluttet seg til Vichy fordi de på denne måte fant avløp for sin misnøye med det gamle regimet, den tredje republikk. Det ineffektive parlamentariske system og partikrangelen hadde skylden for at statens autoritet var blitt undergravet og forsvarsviljen svekket. Da måtte det franske folk også finne seg i å bli slått, mente de». Er det vanskelig å finne parallellene i Norge?

Vel, dette var politiske vurderinger som hverken gjorde de Gaulle større eller mindre som menneske. Det som satte en flekk på hans navn var hans opptreden mot de politiske motstandere omkring Vichyregjeringen etter det tyske nederlag, og det grenseløse blodbad som han ikke la to fingre ikors for å hindre, snarere tvertimot.

Helge Krogs siste

Helge Krog: *PASQUINO.*
Aschehoug.

Helge Krog hørte såvisst ikke til våre folk, men han hørte til den slags åndsmennesker som til syvende og sist er hinsides vanlige partigrupperinger. Våre lesere fra år tilbake vil huske hvorledes Helge Krog klart og overbevisende pekte på at den norske industri og den norske forretningsstand i det hele tatt hadde samarbeidet med den tyske okkupasjonsmakt på en meget mere avgjørende måte enn Nasjonal Samling ut fra politiske overveielser hadde gjort det. Og også på andre områder møtes naturligvis hans syn og vårt. Motsetningene berører hinannen, heter jo et gammelt ord — Les extrêmes se touchent. Således da også i vårt syn på for eksempel Norges deltagelse i NATO.

Denne bok inneholder en rekke små artikler som Helge Krohg de siste år av sitt liv skrev i *DAGBLADET* under merket *Pasquino*. Han er en slagferdig og stimulerende debatant, noe som bl. a. fremgår av etterfølgende linjer som vi gjengir fra en artikkel om NATO «Fare på ferde»:

«Han (Foster Dulles) ble bombestrategiens, bombepolitikens fremste talsmann i vest. Han preget det truende slagordet *massiv gjengjeldelse*. Han skrøt av at han i sin politikk stadig hadde beveget seg på avgrunnens rand. Det var en privat sport han drev, uten å spørre noen, men på vegne av alle stater som var tilsluttet NATO.

Dette var et skremmende bevis — ett blant mange, tenk på Suez-eventyret! — på Norges, og andre små lands totalt umyndige satelittstatus under USA og vår ynkelige avmakt innenfor NATO».

«Til sjuende og sist: hva har vårt beskjedne land å gjøre i denne stormaktpakten, som bare påfører oss de største risikoer uten til gjengjeld å gi oss noen som helst betryggelse? Det finns vel ikke lenger noe fornuftig menneske som innbiller seg at 180 millioner amerikanere vil begå masseselv mord for å komme våre 3 millioner til undsetning? — En undsetning som dessuten vil koste alle nordmenn livet?»

USA og NATO kan puffe oss foran seg, bruke oss som en liten bufferstat. Men vi kan aldri få noe «hjelp» fra dem som ikke er livsfarlig for oss selv».

Underskrevet. Dette, som Helge Krog skrev i april 1961, er vel i all sin forferdelighet gått opp for enda flere i dag. Men nå sitter vi i den revesaksen partipolitikernes trampet i dengang legenden om vår voldtatte nøytralitet i 1940 skulle underbygges.

Interessant gresk

forfatter

Pandelis Prevelakis: *Medusas hode.*
Aschehoug.

Den greske forfatter Prevelakis, som ifjor ble presentert for norske lesere med boken «Den evige sol» var et interessant bekvjentskap, en eiendommelig og noe eksaltert forfatter. I år kommer hans bok «Medusas hode» som forteller om unggutten fra Kreta som modnes til dikter etter å ha brutt oververt med Aten og med tidens rotløse kultur og dens mangel på faste verdinormer.

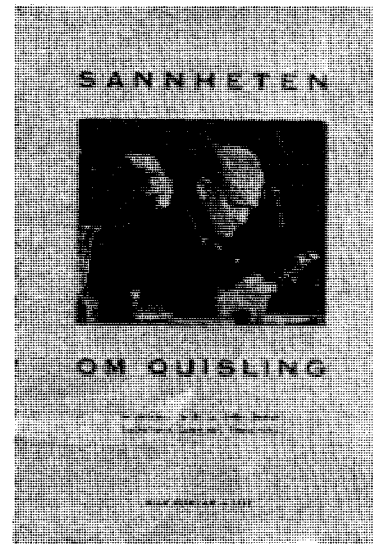
Det er en givende bok for folk som ikke bare vil bevege seg på livets og på tidens overflate. Det er mange slags krefter og makter som kjemper om den unge manns sjel, blant annet er han også borti revolusjonært, kommunistisk arbeid.

Også om kristendommen står kampen. Slik sier Jannakos i boken: «Da skal du vite, du vantroens forkynner, at med den blir mytene dømt. Din logikk har gjort oss fattige, sultne, innskrenkede og redde! Den har ødelagt vårt kompass, som førte oss trygt fra land til land over havet, den har tatt fra oss det evige liv og ført oss dithen at vi eter hverandre opp som ulver».

«Den som prøver å glemme sin egen tid i en tilstand av rus, han våkner alltid opp foran en galge», sier den gamle lærer til kommunisten Karl, som er forrådt av sitt

Amerikansk studie om Quisling på norsk

En vakker liten bok som kan bestilles gjennom
BOKTJENESTEN

Den norsk-amerikanske professor dr. philos. Lyder Unstad skrev som kjent for noen år siden en vel underbygget historisk studie over «Vidkun Quisling — den norske gåte» i *Susquehanna University's* vitenskapelige tidsskrift. Opplaget ble revet bort temmelig hurtig og det var heller ikke alle gitt her hjemme å sette seg inn i professorens verdifulle og grundige arbeide fordi de ikke mestret sproget så godt.

Dette er nå avhjulpet, idet det i disse dager på NORFORLAG er kommet en vakker, liten bok som gjengir professor Unstads artikkel med fotnoter og kildeangivelser i norsk oversettelse. Boken, som også selges gjennom FOLK OG LAND'S BOKTJENESTE, bør enhver tidligere NS-mann anskaffe seg og den egner seg dessuten utmerket som gave til venner og bekjente som kanskje er ledet på avveier gjengeget parti og prisgitt undergangen.

«Nei da, nei da!» svarte Karl «Før galgen kommer kampen. Du har gitt opp kampen, derfor har verden mørknet for øynene på deg. Du ser ikke noen mening mer i livet, i den kamp som gir livet retning».

Den moderne musikk, som rir også oss som en mare, beskrives slik i boken:

«Platespilleren var blitt stille etter en søtlig melodi som hadde gitt meg fullstendig kvalme. Så begynte den å spille noe underlig: en krampaktig og lidenskapelig rytme som engang må ha inspirert dansen i en eller annen stamme på det svarte kontinent. Dens synkoper og stønn hamret på hjertet mitt, som på forhånd var temmelig utslitt av den forrige melodien. Her og der ble rytmen avbrutt av maniske jodlelyder og pan-

Forts. side 7

nom en ensidig propaganda. Prisen er kr. 9,— pr. stk. som kan sendes til vår girokonto 16450 hvorefter boken blir sendt portofritt, eller eventuelt tas i oppkrav, men da kommer porto og gebyr i tillegg.

La oss til orientering gjengi bokens forord, som forteller litt om forfatteren:

«Professor dr. philos. Lyder L. Unstad er født i Borge i Lofoten og kom til Amerika som meget ung mann i 1914. Han kom i forbindelse med presten Søren Hauge (far til Gabriel Hauge, Eisenhowers økonomiske rådgiver) som snart oppdaget hans intellektuelle anlegg og rådet ham til å studere. Da Unstad var uten pengemidler, tok han arbeide om dagen og leste om kveldene og utover natten. Han tok sin High-school- og College-eksamen og ble lærer.

Da han hadde spart opp litt kapital, begynte han ved universitetet og tok sin Masters Degree.

I årene 1924—1925 studerte han ved Universitetet i Oslo og fulgte foruten en rekke andre forelesninger, professor Edv. Bulls forelesninger i historie et helt år. Unstad har mange lovord om professor Bull som han ble stående nær. — Unstad reiste så tilbake til Amerika, tok sin doktorgrad og ble professor.

Professor Unstad var i politiske spørsmål radikal, men først og fremst var han en sannhetssøker.

Som han nevner innledningsvis i nærværende hefte, var det ting i den offisielle fremstilling om krigstiden i Norge som ikke syntes å stemme med det kjennskap han hadde til sitt ungdoms fedreland.

Gjennom hele 10 år arbeidet han på et norsk verk som skulle gi verden en objektiv, sannferdig, historisk vitenskapelig fremstilling av okkupasjonstidens Norge. I særlig grad viet han sin sannhetssøken Vidkun Quisling.

Av fotnotene i dette lille hefte, som er et kortfattet sammentrengt utdrag av hans manuskript som ennå ikke er trykket, kan man se at han har gjennomgått et langt større kildemateriale enn noen annen som har skrevet om disse ting.

Dette hefte er en oversettelse av hans artikkel Vidkun Quisling — *The Norwegian Enigma* i det vitenskapelige tidsskrift *Susquehanna University Studies* vol. VI, mai 1959 — oversatt og utgitt med tillatelse av *Susquehanna University, Selinsgrove, Pennsylvania, USA.*

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKE AV

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

På gamle tomter

Det har vært stor stas i norsk presse og i fjernsynet igjen. Sjefen for NATO's nordkommando, generaløyntant Sir Robert Napier Hubert Campbell Bray — slik presenteres han i MORGENBLADET, for fint skal det være sa kjerringa, hun fikk en mahognyflis i bakenden — har hjemsoekt oss for å kje nne på sin bløte nordflanke. Og alle gode norske presse menn, hvortil vi ikke hører, synger sitt hosianna, for Sir Robert er også en gammel kjenning fra hine hårde dage da Norge fikk så storartet hjelp sist. NATO-kommandanten kjenner Norge fra innsats sammen med de britiske tropper, som først forrådte de norske tropper i Trøndelag og senere lot dem i stikken i Narvikområdet.

Alt dette er, så lite gledelig det kan være for Norge, utvilsomt verdifulle erfaringer også for lederne i den amerikanske NATO-svindlen av i dag. Det er sannelig ikke rart at generalen vred seg som en kålmark da fjernsynet spurte ham om vi kunne vente noen hjelp hvis Nord-Norge ble overfalt. Han hadde ikke hatt tid til å sette seg inn i det ennu, sa han, etter først beskjedent å ha pekt på innsatsen i 1940 — etter at England først hadde bragt oss krigen og tyskerne på halsen.

Well, den britiske general med de store erfaringer må naturligvis få tid til å tenke seg om før han kommer til samme resultat som alle de andre: at NATO ikke kan bringe Nord-Norge, eller resten av Norge for den saks skyld, annen hjelp enn England gav oss sist, hjelp til å komme med i krigen. Hvorefter vi overlates til vår egen skjebne. For, som alle vet, og som de Gaulle blant annet har tatt konsekvensen av, så kommer USA ikke til å utsette seg selv for noen atomkrig for Norges eller for Europas skyld. Slike «lokale» hendelser som et angrep på Norge eller en annen europeisk stat, vil presidenten og hans vise rådgivere besvare med konvensjonelle våpen. For har ikke det stolte USA nettopp vist allverden at det klarer å lufttransportere en hel divisjon — riktignok uten tungt utstyr over til det betrente Europa. Og da kan naturligvis Sovjetsamveldets noen hundre divisjoner som ingen lufttransport trenger gå hjem og legge seg.

Det er forferdende å være vitne til den norske blåøyetheten hos en flokk politikere som fremdeles lever på den nasjonale løggen fra 1940. Mens hele Europa fortvilet søker å råde bot på dette bebudede nye angelsaksiske forrederiet, så legger Norge naivt hodet tilrette på blokken uten å skjele engang til den skarpretterøks som alt er hevet.

Og dog burde det være all mulig grunn til å stikke fingeren i jorden og lukte hvor man er. Krustsjov har klart og tydelig sagt fra hva som holdt på å hende for ikke så lenge siden og hva som vil hende igjen hvis USA tar det skritt som det stadig har lyst til: å likvidere den røde base på Cuba. Sovjetsamveldet akter ikke å la dette forbli en privat russisk-amerikansk affære. Det akter tydeligvis ikke engang å gå løs på USA. Det vil besvare et angrep på Cuba med et angrep på «USA's allierte» og Sovjetsamveldets nabostater Norge og Tyrkia.

En slik utvikling er heller ikke så teoretisk som mange tror. USA vil sikkert med glede bytte bort sin bløte flanke i Norge med det våpenstruttende Cuba utenfor dets egen stuedør. Det vil såvisst ikke medføre noen atomkrig fra U. S. A.'s side. Og en ny strid om Cuba kan komme hva dag som helst. Påny verserer det i amerikanske aviser påstander om at de røde slett ikke har demontert sin base på Cuba. Det skal være laget

Også du min sønn

Brutus!

En måtte faktisk gni seg i øyene da en forleden åpnet redaktør Aadahls gamle blad og leste så øyet ble stort og vått en hyldest-artikkel til den venstreradikale landsforreder og nobelpristager Carl v. Ossietzky. For ikke rettene enn vi erindrer, så var nettopp NATIONEN forrest i den nasjonale fylking som angrep denne meningsløse og tåpelige demonstrasjon mot et annet lands styre i fredens misbrukte navn.

Vi får håpe at det beror på en lapsus og at det ikke er den nye redaktørs ånd som åpenbarer seg på denne måte. Han kan jo når alt kommer til alt ha tatt skade av sin korte finansministerstand og sin intime omgang med politiske sjarlataner.

Den nydelige kronikken — som kanskje er bestilt for å ta brodden av visse refleksjoner i forbindelse med siste fredsprisutdeling? — utmerker seg ellers ved vanlig grov uvitende om emnet. Hvis det da ikke direkte er et forsøk på fusk. Det siteres således et langt avsnitt av fredsvennen Ossietzkys hatske angrep på Hitler «i januar 1933, da han kvar dag som helst venta å bli kasta i konsentrasjonsleir for godt». Han var altså tydeligvis like profetisk forutseende som han var fredsvennlig, for på det tidspunkt hadde ikke engang Hindenburg bestemt seg for å slippe til Hitler. Han ble som kjent rikskansler 30. januar 1933. Og politiske arrestasjoner fant først sted etter riksdagsbrannen 27. februar med den begrunnelse at man ville hindre et planlagt kommunistisk kup. Det gikk ut ikke bare over de direkte og erklærte kommunister, men over de enda farligere folk i det store kommunistiske grenseland, hvor blant andre Ossietzky etter myndighetenes vurdering befant seg.

Men altså akkurat NATIONEN?

underjordiske rakettt batterier innsprengt i fjell og der skal det også oppbevares atomsprengninger. Enten dette er sant eller ikke, så kan propagandaen, spesielt i forbindelse med mordet på Kennedy av en Castro-kommunist og det kommende presidentvalg, bli skjebnesvanger i all fall for Norge. Men, dette beskjeftiger ikke den norske offentlighet. Der er man opptatt med å redde negere i Afrika mens ens eget land er i den ytterste fare.

Vi kan nå som før ikke se noen annen vei ut av elendigheten enn å slå våre pjalter sammen med Sverige og gjenopprette den nøytralitet vi forkynte, men ikke selv respekterte i 1939-40. Slik at vi ikke påny blir forrådt av de angelsaksiske venner — og denne gang uten utsikt til å overleve.

Men, det haster!

KNUT SOLLID

Er Norge en rettsstat?

Allerede i 1945 gikk det opp for oss «landssvikere» at så ikke er tilfelle hvad landssviklovgivningen angår. Første gang jeg stiftet bekjentskap med landssviklovgivningen var i forhørsretten på Hønefoss. Der presiderte o.r.sakfører D. B. Aslaksrud. Han leste opp for meg den såkalte landssvikanordning av 1944. Jeg hadde aldri hørt om denne før, men så meget forstod jeg at den vilde få tilbakevirkende kraft. Jeg spurte Aslaksrud om der nu skulde brukes lover med tilbakevirkende kraft her i landet. Han svarte at det skulde Høyesterett avgjøre senere. Men jeg var jo allerede kastet i fengsel ved hjelp av denne «lov»!

Jeg kan ennu godt huske at jeg syntes det var rart at herr Aslaksrud vilde la seg bruke til å dømme hederlige og nasjonalsinnede folk ved hjelp av en slik «lov». Jeg kjente ham nemlig fra før som en aktverdig mann.

Selv om mange allerede den gang forstod at rettslivet i Norge slo inn på farlige veier, så trøstet de seg vel med at det var og vilde bli en engangsforeteelse. Nu viser det seg imidlertid at presumptivt kyndige folk er av den oppfatning at det som ble instituert i 1945 har smittet videre inn på rettstilstanden her i landet.

Jeg vil nu sitere litt om hva «Färmand» mener om dette. Men holde deg nu fast, kjære leser! Det er nesten så jeg er redd for å sitere slikt, men når «Färmand's» redaktør ikke er tiltalt og straffet, så må det vel være fordi han sitter inne med sannhetsbevis. De impliserte våger vel derfor ikke å foreta sig noe. Jeg siterer:

«Mange nordmenn har fått føle på kroppen — og pengepungen — disse nye forhold (at det ikke er rettsikkerhet i landet), men det store flertall synes ennå ikke å fatte i hvilken grad vårt land er glidd bort fra å være en rettsstat. Dersom rettsikkerheten skal kunne gjenreises, må man gjenreise respekten for de rettslige absolutter som er nedlagt i vår grunnlov. Det vilde skape klarere linjer om vi fikk vite om Grunnloven skal respekteres eller ikke. Vi gjør oss ingen illusjoner om at kampen for Grunnloven vil bli vunnet. I denne kamp har nemlig Grunnlovens beskytter Høyesterett — allerede sviktet».

Nylig har bladet drøftet spørsmålet om Riksrett mot fhv. statsråd Kjell Holler. Bladet fraråder Riksrett ut fra den betraktning at Riksretten vil dømme som Arbeiderpartiet ønsker. — Bladet skriver:

«Slik Riksretten konstitu-

eres m.v., vil man ikke få noen sikkerhet. Man vil tvertom med sikkerhet kunne si at retten vil bli misbrukt. Tiltalen utferdiges gjennom Odelstinget hvor A + SF har flertall. Og i Lagtinget vil den anklagede få bort så mange av sine motstandere at hele fremgangsmåten kunne bli paradisk. Og Riksretten skal presideres over av Lagtingets førstepresident, det vil si Arbeiderpartiets fører Nils Hønsvald. Under slike forhold vil riksrett med nesten total sikkerhet bare føre til frifinnelse, og dermed til en slags partipolitisk «triumf» for A-partiet, hvor grovt enn herr Holler har forsyndet sig. Noen vil kanskje forferdet spørre om det virkelig er kommet så langt at det ikke nytter med riksrett i Norge. Svaret er ja. Så langt er det kommet. Det nytter ikke med riksrett i den partistat A-partiet har reist seg i Norge».

Det er ufattelig at de som rammes av disse fryktelige anklager ikke reagerer. Det er jo ikke en hvemsomhelst som har skrevet dette. «Färmand» er et anerkjent forretningsblad som også leses i utlandene. Det interPELLERES om så mangt i Stortinget. Dette skulde vel være interpellasjonsstoff av høyeste klasse. Dersom anklagene har dekning i virkeligheten, synes det som det ikke er bare forholdene i Industridepartementet som bør granskes.

FOLK OG LAND og bladpengene

Fornyelsen av abonnementet for 1964 har gått riktig bra hittil, men det er naturligvis mange igjen som ikke har ordnet seg. Og det er det jo ikke noe å si på, siden det ennu er en god stund til det nye året begynner. På den annen side er det en god hjelp for oss at bladpengene innbetales så raskt som mulig.

Svært mange av dem som har fornyet abonnementet allerede har fulgt vår oppfordring om å betale kr. 50,- for året, og endel har også ydet ennu litt ekstra. Vi takker hjertelig for det og håper at alle som ser seg utvei til det følger det gode eksempel. — Som vi før har nevnt, dekker ikke den nominelle abonnementspris på langt nær utgiftene og vi er helt avhengig av ekstra tilskudd hvis driften skal kunne fortsette uforandret.

Altså: husk på oss både med bladpengene og med det lille ekstra!

ANNELISE PAROW
TANNINNETNING
Trondheim

Jeg var

Mussolinis hemmelige agent

II.

Jeg rømmer hjemmefra.

Jeg måtte finne ut en måte slik at jeg kunne følge med, og derfor maste jeg stadig på oberst David. Tilslutt lovet han meg personlig å sette seg i forbindelse med mine foreldre. Imidlertid hadde disse fattet mistanke og våket over meg hele tiden.

Det var 2. juni 1944 og de allierte nærmet seg byen. Jeg flyktet hjemmefra. Mitt hjerte var tungt og øynene brente av tårer da jeg forlot hjemmet. Mine foreldre hadde bare meg og de fortjente så visst ikke denne sorg. Men begivenhetene var sterkere enn meg selv. Jeg måtte forbli tro mot de idealer jeg var vokset opp med.

Jeg kom til kasernen henimot kvelden og møtte obersten. «Er du her fremdeles?» spurte han. «Du kan ikke bli og jeg kan ikke ta deg med. Reis hjem med en gang, Carla. Hører du?»

Jeg tigget og bad om å bli antatt som agent, men han bare ristet på hodet. Endelig bestemte han seg for å telefonere til mine foreldre og undersøke om det var mulig å få deres tillatelse.

Jeg glemmer ikke så lett den telefonsamtalen. Obersten snakket lenge, men på den annen side av tråden kom det bare en hulken fra min mor. Selv stod jeg ved siden av obersten og gråt mens to sterke følelser kjempet inni meg: den store kjærlighet til mine foreldre og trangen til å holde det løfte jeg hadde

gitt meg selv. Tilslutt lovet obersten at han skulle sende meg hjem.

Jeg forsøkte da å vinne tid: «La meg bli her til dere drar avsted, så skal jeg gå hjem etterpå.» Dette gikk han med på.

Vi brukte natten mellom 2. og 3. juni til å ødelegge dokumenter og til å bringe sakene våre ut i lastebiler. Alle var da i uniform og vepnet. 3. juni om morgenen flyttet vi over til kasernen «Ferdinando di Savoia» ved Termini stasjon, og der avventet vi nærmere ordre.

Av CARLA COSTA

Det var slutten. Natten mellom 3. og 4. juni ble en lang ventetid, en evig lang natt. Man skulle tro at Roma var mennesketom. Nu og da hørtes klapping av hestehover mot asfalten, det var tyskerne som forlot byen. Den 4. om morgenen var vi ferdige til å dra avsted. Oberst David kom til meg og bad meg inntrengende om å gå hjem med en gang.

Han gav så ordre til å kjøre, og satte seg i den forreste lastebil. Det gikk i en fart. Da bilen alt var igang, kastet jeg meg forover og heiste meg opp bak i bilen. Jeg så bønnfallende på kameratene som satt der, om ikke å røbe meg for obersten. Det gjorde de heller ikke. En av dem gav meg et gevær og sa: «Hvis de skyter på oss, så svarer vi dem, forsvar deg selv du og

så!»

Vi kjørte ned Via Nazionale, Piazza Venezia, og instinktivt kastet vi et blikk opp mot balkongen hvor Il Duce alltid holdt sine taler og under hvilken vi hadde opplevet lykkelige stunder. Luften var full av allierte fly som kastet ned propagandasleder. Vi grep en i farten og leste: «Italienerer! Saboter den fascistiske hær! Drep fascistene!» Men ingen skjøt mot oss.

Vi kom til Milano 7. juni og tok foreløpig inn på kasernen i Via V. Monti. Min flukt fra Roma hadde gjort at jeg simpelthen måtte innlemmes i «David Group», og derfor fikk jeg også undervisning og trening sammen med de andre for å kunne utføre de oppgaver som hver av oss vil-

(Forts. s. 7)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

38.

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

Papegøyen Jakob, som allerede i lang tid har forsøkt å sage gjennom lenken sin med nebbet, hever de stussede vinger og gjør et bedrøvelig forsøk på å flyve. «Helena, Heil Hitler, Jakob er sulten», plaprer den herunder vilt og lander på fanget til den snorkende gardist, hvis hender den begynner å bearbeide rasende med nebbet. Straks etter hører man et brak som om svære trestammer ble rullet over planker.

«De bomber!» hviner en kvinnestemme, og panikken som fru Blümelein har lengtet etter er der. Det blir voldsom trengsel. Folk vil inn i kinoen, fangene vil ut. Gardistene er klemt sammen mellom de to bølgene, de kan ikke engang skyte, ikke engang løfte en hånd. Hvem som er tsjekker og hvem som er tysker vet ikke et menneske. Bare dyriske uartikkelerte lyder høres og så den tsjekkiske blikkmarsjen.

Fru Blümelein stapper etpar sigaretter ned i utringningen i sin gule bluse med påtrykte røde valmuer, griper den vettskremte fuglen, hvis ansikt er dekket av hvitt støv — et sikkert tegn på opphisselse hos papegøyer — og lar seg bære med den strømmen som flyter utover. Bak henne raser slaget «hvem er hvem». De som blir gjenkjent som tyskere blir slått og slår igjen, men må dog tilslutt la seg trenge tilbake til kinosalen.

Luften utenfor lukter emment av brennt papir og tre. To klare flammer opplyser den dunkle Wenzelsplass. Det er altså aften alt, mandag aften må det være, er fru Blümeleins første tanke. Foran bokhandelen til Orbis-forlaget, som under krigen hadde en tysk bestyrer og utelukkende utgav bøker med nasjonalsosialistisk tendens av tsjekkiske forfattere, brenner en stor haug med bøker og tidsskrifter. Ovenpå står det et Hitlerbilde i over legemsstørrelse i en bred, svart ramme. Det har allerede tatt fyr i treet, lerretet i bildet løser seg langsomt fra rammen og ruller seg sammen. Det ser ut som om Hitler holder på å krumme seg av latter. Rundt omkring danser mennesker, de har dannet en ring, holder hverandre i hendene og hopper skralende fra det ene ben til det annet.

Den annen flamme er høyere og større. En brannbombe har truffet hjørnehuset like overfor museet. Ved denne brann er det ingen tilstede, ikke politi, ikke brannvesen og ingen nysgjerrige. Bare en gammel kone sitter midt

i gaten i en gammeldags skinnstol og gråter. På knærne hennes ligger en svart stråhatt som er fornyget med en fiolbukett og en rød-blåhvitt kokarde.

Fru Blümelein bestemmer seg for veien til Brückl. Hun vil til Altstadt, hvor ghettoen engang var. Der har hun jødiske kjenninger som ikke kom i konsentrasjonsleir fordi de hadde arbeidet for Gestapo med registreringen av jødisk formue. Det er flinke, forretningskyndige jøder, med dem vil hun rådslå.

Flyene er nå borte, Wenzelsplass fylles igjen. Folk kommer leende og spøkende fra luftvern-kjellerne og spaserer, danser og synger som om det var en stor folkefest.

Foran Café Julius synes det å være et møte. Elvira Blümelein ser riktignok de mange gardister og mennene fra det sivile luftvern, som nå er Prags fryktede herrer, men hun stoler på sin forkledning. Jakob sitter stille på skulderen hennes og tier gudskjælov. Det ville være en katastrofe om den skulle få det innfall å hilse forsamlingen med «Heil Hitler».

Gardistene ordner folk i brede, lange køer. Seks og seks står de der i uendelige rekker. Elvira Blümelein viker altså ut i gaten og ingen hindrer henne i det. Folk roper vitser etter henne, men det er godmodige vitser. Hun vil sikkerlig kunne klare å komme forbi køen.

Nå er hun rett utfor kjernen av mengden. Køen står der ordnet i stråleform og beveger seg foreløpig ikke fra stedet. Fru Blümelein er allerede vel forbi, men så blir hun revet bakover av mange hender.

«Kom sigøynerske, vi mangler akkurat deg her! Du kan spå den tyske hund hvor lenge det enn vil vare før han vil stå i giv akt foran sin fører i helvete!»

Folk ler og gir plass for henne. Flankert av noen gardister og menn i Sokolturnforbundets uniformer kommer hun frem til bordet som står på fortaket. En ung gutt i Waffen-SS-uniform er bundet fast på bordet. Tilvenstre og t høyre står to runde kafébord. På det ene ligger kjøkkenkniver og en saks, på det annet står en bøtte vann og en eddikflaske. Bak bordet sitter på en malerstige en pike i hvit bluse og mørkeblått plisert skjørt. De vakre benene hennes vipper løssloppet over hodet til den unge soldat. Begge

Forts. side 6

FOLK OG LANDS MINNEALBUM :

Falt i øst i kampen for Europa

Elisabeth:

Tyskland under overflaten

Hva vet «folk» egentlig om tyskerne av i dag

Difamerte soldater fra Waffen-SS vender tilbake fra 10-årig fangenskap i Russland

I «Folk og Land» leste vi nylig i en bokanmeldelse om den håpløshetens litteratur som nå kommer fra de store forlag i Vesttyskland. De små nasjonale forlags bøker regner man ikke med, de leses bare av et mindretall.

Men, ser det da så håpløst ut, er virkelig hele det tyske folk i vest sunket ned i sløvheten, undergangsmentalitetens mørke?

Hertil må det svares et absolutt nei. For under den overflaten som turister og mere eller mindre kjølig og fiendtlig sinnede utlendinger ser og opplever, banker et levende, varmt hjerte i denne nasjon, mange hjerter, som ingen lidelse, ingen falsk propaganda eller oppdiktede løgnhistorier utenfra har kunnet ødelegge.

Det er den virkelige tyske nasjon, som intet har med det såkalte «Deutsche Wunder» å gjøre. De sanne tyskere har aldri latt seg blende av den ytre glans fra amerikanismens velstand, som har veltet inn over landet etter krigen. Og de ser med dyp forakt på de tallmessig få av deres landsmenn som farer avsted på veiene i sine dollargrin.

Tre ganger har jeg personlig vært dernede nå etter krigen. Jeg har både reist meget omkring i Vesttyskland og dessuten etpar ganger oppholdt meg der i flere måneder

på forskjellige steder. Under disse besøk har jeg opplevd mange rørende ting, bevis på trofasthet og mot. Tyskerne elsker nemlig fortsatt «der Führer».

Ved mitt første besøk etter krigen, bodde jeg i lengere tid på en tusen år gammel ridderborg, som lå på en høyde i Moseldalen. Den var innrettet til hotellpensjon med turistkafé og «Weinstube». I de måneder vi var der, kom alle slags mennesker fra inn- og utland og besøkte borgen. Turister såvel som innfødte. Når man så satt der en stille aftenstund, kunne det komme en enkelt av dalens eller landsbyens beboere og slå seg ned ved en flaske vin. Så begynte man da å tale sammen. Først var han meget forsiktig og mistenksom overfor oss utlendinger, men når han så fikk vite at man elsket hans fedreland og alltid hadde gjort det tvers gjennom keisertid, to verdenskriger og «die Hitlerzeit», så lyste ansiktet opp i et smil, og så begynte han å fortelle! Det kunne gå time etter time, man satt der stille og lyttet, ofte med tårer i øynene, men varm i hjertet -- for -- konklusjonen var alltid den samme: «Und unser Führer hat es doch für uns alle so gut gemeint. Er hat ja schliesslich auch Deutschland und ganz Europa vor dem

Bolschevismus gerettet!»

På denne borg fikk vi ofte besøk av et tysk ektepar, som var borgherrens personlige venner. Fruen var lege og han revisor. De bodde et lite stykke nede i dalen. Revisoren var meget interessert i å høre om Norge, om okkupasjonstiden, og om Quislings heltmodige innsats og martyrdød. Da vi hadde bodd der noen måneder kom han igjen en aften opp til borgen for å delta i borgherrens fødselsdagselskap. Det var mange celebre gjester tilstede -- også fra Bonn.

Litt ut på aftenen kalte han plutselig på meg, han tok meg tilside opp i en vinduisje i salongen, hvor vi satte oss ned, og så sa han følgende: «Nå skal De høre -- De og Deres mann har vist Dem så trofaste mot Deres avdøde førers minne, at jeg må få lov til å forære Dem noe som jeg ikke vil gi noen andre. De vet at jeg som ung stod i Hitlers livvakt, men var dog helt politisk uberørt og uinteressert dengang. Det samme var også tilfellet under hele krigen. Jeg var likegyldig overfor all politikk. Men nå etterpå er jeg våknet til full bevissthet om «der Führers» kolossale betydning for mitt folk og den innsats han gjorde for å bevare den europeiske kultur. Idag er jeg overbevist nasjonalsosialist i mitt hjerte.

Nå har jeg noe meget verdifullt i mitt eie, som nok amerikanerne ville være gale etter å kjøpe til en meget høy pris hvis de visste at jeg hadde det og det forøvrig var tilsalgs. Jeg har nemlig en hel serie fotografier av «der Führer», som er tatt av hans personlige fotograf Hoffmann. Jeg har to av hver sort i denne serie. Og De skal ha det ene sett. Men gjem bildene godt på tilbakereisen til Norge når De passerer Tysklands grense».

På de mange små reiser rundt i Tyskland, kom vi stadig i kontakt med alle slags mennesker. På gater og streder, i jernbanetog og på hoteller. Og det er ikke tall på de kelnere og sjåførere etc. som vi talte med. Så snart de følte seg trygge, falt masken av dem. Påny og påny lød de de samme ord: «Unser Führer, unser Führer!» Engang i München hadde vi bedt en drosjesjåfør kjøre oss rundt og vise oss de forskjellige steder hvor «der Führer» hadde holdt sine store møter og oppmarsjer. Til slutt stanset han ved et ganske alminnelig gatekryss og vendte seg rundt til oss og sa, idet han

NIELS NIELSEN:

Den danske National-socialismes Kampfront

I Aarene efter det tyske Tredie Riges Sammenbrud er Ordet «politisk Frihed», naar det bruges af Demokratiet Forsvarere, entydigt med at de nuværende Magthavere ikke vil vige tilbage for at anvende baade Tvang, Terror og Blodsudgydelse for at opretholde det fordærvelige korrupte politiske System, der betegnes ved det smukke Navn: Folkestyre. At det forholder sig saaledes er bevist med sort paa hvidt af Professor i Filosofi ved Københavns Universitet, Jørgen Jørgensen, en Tilhænger af den logiske Positivisme, hvilken er en filosofisk Retning, som alene bygger paa Erfaringen, og ikke befatter sig med Spekulation over Ting, der ikke erkendes ad Forstandens Vej. Hans Grundsyn paa Demokratiet Anvendelse af Magtmidler for at modarbejde den nationalsocialistiske Statstanke anskueliggjordes for 6 Aar siden i en Artikel i «Frit Danmark», en Fortsættelse af det illegale Maanedblad, der oprettedes 1942--45 i nær Tilknnytning til Frihedsraadet. Den frihedsvenlige Professor skriver bl.a. «Demokratiet kan ikke paa Forhaand fraskrive sig Retten til at sætte haardt mod haardt, og Diskussionen bør derfor ikke dreje sig om, hvilke Midler Demokratiet kan tillade sig at anvende, men kun om, hvilke Midler der i en given Situation er nødvendigt at anvende for at sikre sig dets Bestaaen og Udvikling.»

I München vimler det av måpende, dollartunge amerikanere

Filosofen Nietzsche, som fikk så stor innflytelse efter sin død

Konklusjonen af det foranførte kunde lade sig udtrykke i saalydende Trussel: Demokratiet maa have Midler til at værne sig mod dem, som i Ly af den demokratiske Frihed vil omstyrte hele det Kulturgrundlag, hvorpaa Demokratiet her i Landet hviler. Ytringsfriheden skal, naar det drejer sig om Afholdelse af offentlige Møder og politiske Propagandamidler foranstaltet af Nationalsocialister, ikke alene begrænses eller forbydes men straffes.

Georg Brandes, den store Menneskeforagter, var Jøde, men han skrev altid paa et rent, klart og gennemsigtigt Dansk. Han var kommen under Paavirkning af den tyske Filosof Nietzsche, ligesom Henrik Ibsen og August Strindberg, og blev en lidenskabelig Dyrker af de store Personligheder. Naar han hævder at uden Ret og Retfærdighed er ingen menneskeverdige Eksistens mulig paa Jorden, har denne Sandhed Adresse til de Domstole og Dommere, der har dømt i de politiske Sager her i Danmark siden Maj 1945, thi, de har svigtet en guddommelig Retfærdighed paa det blodigste. Som han skriver:

Magter, der baste Forskning og Tanke,
Magter, der kasted for Frihed Skranke,
dem vil al Løgnens Forbandelse ramme,
Sandhed og Frihed er ett og det samme.

Der kunde med god Grund spørges: Hvor staar det danske Socialdemokrati i Dag? Det var selvfølgelig med Forfærdelse, med rystende Knæ og Skrækken malet i alle Ansigtsstræk, at Partiets Førere ved Tysklands Kapitulation i 1945, maatte tage Stilling til den nye Konstellation i Vesteuropa, der var foraarsaget

Forts. side 6

Tysk ungdom gjør opprør i Øst-Berlin

Forts. side 8

LØRDAG 30. NOVEMBER

FOLK OG LAND

5

Quisling og Landssvikstemplet - -

Forts. fra side 1

ket med noen venner av Nasjonal Samling og tilhengere av Quislings idéer om et Fedrelandenes Europa. Disse idéer har han utformet både i sine taler og spesielt i Europapakten, som er tatt inn i «Folk og Land» nr. 32 for 1958.

Blant tilhengerne av Quislings idéer var Riksleder Alfred Rosenberg og Amtsleiter Scheidt.

Scheidt fortalte meg en gang at han var dypt grepet og storlig imponert av Quislings tanker, mens det var umulig for ham å skjule at han var skuffet over Hitler.

For disse sine tyske tilhengerne la Quisling frem sine planer om at han tenkte seg muligheten av å få hjelp fra mindre, vepnede tyske avdelinger for å gjenopprette Norges nøytralitet hvis regjeringen Nygaardsvold gav etter for engelskmennenes press og lot angripermakten erobre deler av Norge.

Rosenberg hjalp ham da til å få snakke med Hitler 15. desember 1939.

Det er senere funnet endel dokumenter i forbindelse med dette. Det dreier seg om en rekke notater fra Rosenbergs dagbok, men også enkelte løse opptegnelser som oppgis å være ført i pennen av grossadmiral Raeder, også en beundrer av Quislings idéer.

Man kunne selvsagt prosedere på at slike opptegnelser er uten gyldighet i en rettsak. Raeder ble jo ikke engang avhørt i saken. Men jeg tror ikke det vil føre frem. Det er jo heller ikke nødvendig, fordi det ikke er vanskelig å bevise at Quislings besøk hos Hitler 15. desember 1939 ikke gjaldt forberedelser til 9. april 1940, slik han er blitt anklaget for, men gjaldt planer i forbindelse med en eventuell fransk-engelsk erobring av Norge under den såkalte vinterkrigen i Finland fra 30. november 1939 til 13. mars 1940.

Jeg skal her sitere Alfred Rosenbergs uttalelse i det forhør som den engelske forhørsassistent Amen foretok (side 628 i Straffesak mot Quisling):

«Rosenberg: Grunnen til at Quisling kom til Tyskland (i desember 1939 etter at Finnlandskrigen var brutt ut) var den at han var redd for at ved en eventuell forandring ville den nordlige del av Norge sannsynligvis bli okkupert av Russland via Finland og den sydlige del av vestmaktene. For meg virket det som et fornuftig resonnement og jeg håpet derfor at Tyskland ville hjelpe ham.

Jeg vil også uttale at Quisling håpet å kunne arbeide sammen med Kongen.»

Av dette fremgår at Quisling var redd for at en for-

andring i Finnlandskrigen ville inntre hvis vestmaktene erobret deler av Norge.

Da vestmaktene i et slikt tenkt tilfelle ville være landets fiender, kan ikke Quisling straffes etter § 86. La oss kalle denne Quislings plan for *Hjelpeplanen*.

Det ble intet av vestmaktene erobring av Norge i januar 1940. Det ble fred i Finland og planen ble droppet. Engelskmennene og franskmennene la da en helt ny plan for erobringen av deler av Norge. Denne plan fikk tyskerne rede på — på grunn av «alt snakket», sier den franske statsminister Paul Reynaud.

Da la Hitler også en helt ny plan. La oss kalle denne planen for *Okkupasjonsplanen*. Den gikk nemlig ut på å avverge et engelsk-fransk angrep på Tyskland nordfra ved okkupasjon av Norge for krigens varighet hvis det passet slik, men den inneholdt også momenter som kunne tyde på at tyskerne ville innlemme Norge som en del av Tyskland hvis anledningen bød seg. Denne okkupasjonsplanen har Quisling ikke deltatt i.

Jeg har lest nøye gjennom «Straffesak mot Quisling» og professor Skodvins bok «Striden om okkupasjonsstyret i Norge», men jeg har ikke kunnet finne et eneste dokument som beviser eller tyder på at Quisling har vært med på «okkupasjonsplanen».

Det eneste uklare punkt er et møte som Quisling hadde i Kjøbenhavn med den danske nasjonalistleder Frits Clausen i dagene like før 9. april.

I Kjøbenhavn traff han også under en partisammenkomst på en viss oberst Pieckenbruk, som spurte om forskjellige forhold i Norge. Denne tysker viste seg senere å ha hatt tilknytning til generalstaben og blant de spørsmål han stillet skal det etter hva sjefen for Wehrmacht, general Keitel, sier, ha vært enkelte av militær art.

Når Quisling overhodet har svart på disse spørsmål, så kommer det utvilsomt av at det dreiet seg om alment kjente ting og ikke om hemmeligheter. Tyskerne kunne ha funnet svarene i en hvilken som helst norsk avis. Quisling har ellers tydeligvis vært meget knapp og forbeholden i sin samtale med denne tysker som interesserte seg for Norge.

Quisling er da heller ikke dømt etter § 86 for dette forhold. Jeg siterer fra dommen (Side 373 i Straffesak mot Quisling):

«De tyske militære myndigheter holdt strengt hemmelig både forberedelsene og tidspunktet, da okkupasjonen skulle settes i verk, således fikk den tyske utenriksminister Ribben-

trop først underretning 36 timer før okkupasjonen tok til. Retten antar derfor at tiltalte ikke under sitt besøk i Kjøbenhavn den 6. april 1940 har fått noen opplysninger om tidspunktet.»

Det er heller ikke funnet et eneste bevis på at Quisling har deltatt i *forberedelsene*. Når man kjenner forholdet mellom øverstkommanderende for okkupasjonsstyrkene, general Falkenhorst og Quisling, så vet man forøvrig at han ikke har deltatt i forberedelsene.

Heller ikke på det politiske område har Quisling hatt noe med okkupasjonsplanen å gjøre.

Professor Skodvin skriver i omtalte bok, side 36 at Rosenberg var hos Hitler den 29. februar 1940, og fikk da klar beskjed om at Quislings hjelpeplan var definitivt avvist.

«Nå var alt førebudd til ein reint militær aksjon. Det var klart at det måtte koma ei dramatisk tilkvenning slik som britane gjekk fram, og at schliesslich auch *unserseits* alles vorbereitet ist —»

Og videre:

«— — låg det alt føre utkast til korleis ein skulle ordna seg med regjeringa Nygaardsvold.»

Det er altså helt klart at Quisling ikke har hatt noe med hverken Wehrmacht eller det tyske utenriksministerium å gjøre når det gjaldt planen som førte til 9. april 1940. Alt 29. februar 1940 er Quisling ute av spillet.

Quisling kan derfor heller ikke straffes etter § 86 for medvirkning under «okkupasjonsplanen», som førte til hendelsene 9. april 1940.

Den 9. april forlot konge og regjering Oslo, og det skapte en ny situasjon som Hitler ikke hadde forutsett.

Det forelå nå tre muligheter:

1. Kamphandlingene kunne fortsette til Norge var okkupert, og beroende på nordmennes holdning, ville da tyskerne ha opprettet et protektorat med ren tysk administrasjon, eller

2. Tyskvennlige personer som fantes i Norges Nasjonalsosialistiske Arbeiderparti (N.N.S.A.P.), i Tysk-Norsk Forening og personer som hadde vært medlemmer av det nasjonalsosialistiske parti i Tyskland eller hadde tyske sympatier, kunne ha gått inn for at Norge skulle bli en del av Tyskland og arbeidet videre på det grunnlag, eller

3. Quisling kunne som partifører for et lovlig norsk parti gripe inn i begivenhetenes gang og forsøke å tvinge okkupasjonsplanen som var i full utvikling over i hjelpeplanen og derved gjenopprette Norges suverenitet og nøytralitet. Derved kunne han ha reddet Norge fra å bli innlemmet som en del av Tyskland, og redde idéen om et

Fedrelandenes Europa — hvis Tyskland vant krigen.

Quislings tilbakekallelse av den alminnelige mobilisering som utenriksminister Koht uformelt og urettmessig gav beskjed om i et intervju med Norsk Riksringkasting tidlig om morgenen 9. april, kan ikke belastes Quisling. For det første var det generalstabssjefen som måtte iverksette en slik mobilisering, og dessuten skapte Kohts uttalelse bare forvirring, og svekket derved Norges forsvarsevne. For det annet var tilbakekallelsen av denne forvirrede Kohtske alminnelige mobilisering et ledd i Quislings arbeide for å sikre Norges formelle suverenitet.

Generalstabssjefens, oberst Hatledals rettmessig gitte ordre om en stille supplering av nøytralitetsvaktens slik han hadde fått regjeringens beskjed om, har Quisling ikke

tilbakekalt. Se Straffesak mot Quisling side 154, oberst Hiorths vitneprov og side 507, Opprop fra Quisling 11. april.

Quislings regjeringsdannelse 9. april og tilbakekallelsen av utenriksminister Kohts urettmessige og uriktige opplysning om alminnelig mobilisering, kan ikke føres inn under § 86 og har intet med landssvik å gjøre.

Det er bare en virkelig stor statsmann og en sann fedrelandsvenn som uten hensyn til den personlige belastning våger å ta et slikt ansvar i en for landet kritisk situasjon. Bare en som anser seg selv som et redskap for forsynet i verdenspolitikken og som stoler på sin egen styrke og utholdenhet når det gjelder å fremme Universets vilje kan ta en slik byrde på sine skuldre.

Orvar Sæther.

Dødsdans i Prag

(Forts. fra s. 4)

er sannsynligvis jevngamle. Høyden 17 år. Piken hilser sigøynersken med en tale som alle de omkringstående kvitterer for med applaus og fnising.

«Hvor kommer du fra, gamle? Fra Berlin, hva? Har du spådd den store fører hvorledes det kommer til å se ut i Prag etter hans død? Slik — —», og hun peker med fingeren mot den liggende gutten.

Den unge SS-mann forstår ikke et ord. Likevel skjelver han uavbrutt. Alt på ham skjelver. De bleke blodløse leber, de magre fingrene med de svarte negler, de tynne benene i de for brede bukser, de flikkede skosåler. Øynene hans pendler frem og tilbake. Fra knivene til eddikflasken og tilbake. Fru Blümelein har engang på en ukerevy på kino sett tilskuerne ved en tennismatch. Dengang pendlet hundrevis av øyne akkurat slik. Fra venstre til høyre, fra høyre til venstre. Men disse øynene er alene. Alene med den kvellende angst.

«Er det noen her som kan oversette for barbaren det jeg sier?» spør den unge pike på stigen gjennom en roper som hun lager av hendene sine. «Han må forstå, alt må han forstå, ellers er det ingen fornøyelse!»

Ingen melder seg. Selvsagt. Hvem ville våge å medgi idag at han forstår eller til og med snakker tysk!

«Fortsett», roper tilskuerne utålmodig. «Han vil snart forstå hva vi vil med ham!»

«Godt!» nikker piken. «Vi vet alle hvor mange mennesker som har forblødd for de tåpelige germanere! Idag skal en germaner blø! Hver enkelt av oss, brødre og søstre, får lov til å skjære seg et stykke kjøtt av dette germanske stinkdyr! Øye for øye og tann for tann! Blod for blod!»

«Blod for blod», tordner det over Wenzelsplassen.

«Også du, sigøynerske, får lov å ta kniven i hånden! Hva var det den skitne malersvenden sa? Tsjekkere, jøder og sigøynere må utryddes! Han var imidlertid ingen sigøynere, han var bare en østerriksk idiot og derfor spådde han galt! Det er germanerne som blir utryddet!!»

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 5% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL! Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — **Kristne Venner** møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid: kl. 19,30.

MALERARBEIDE OG RENGJØRING UTFØRES

Henn. Miller - Tlf. 67 76 71

Dansk Nationalsosialisme —

(Forts. fra s. 5)

ved Sovjet-Unionens mægtige Fremstød mod Berlin. Socialdemokraternes Programgrundlag er det samme som Kommunisternes, idet begge Partier bygger paa de Retningslinier, der er angivet i «Det kommunistiske Manifest». Men de første matte nu over Hals og Hoved foretage en Svingning *tilhøire*, for at ikke deres Gøglervogn skulde blive kørt ned paa den politiske Kaos's dirt track's Vædeløbsbane. Skønt mange af Forgrundsfigurerne indenfor Partiet begyndte deres Karriere som Kommunist, saa maatte nu enhver Sympati for disse ophøre. Der måtte sættes et Skel, om end en camoufleret Grænse, mellem de moderate og de yderliggaaende Tilhængere af Karl Marx's Socialisme. Mere end een socialdemokratisk Statsminister havde hyldet en russisk Diktator ved et Besøg i S. S. S. R., men nu fik slige Entusiaster pludselig kolde Fødder; Begejstringen for de politiske Kollegaer i Østeuropa aftog.

Hvad vilde der ske hvis Kammerat, George Konstantinovic Sjukov, Øverstkommanderende for den sovjetiske Hærs Invasion i Tyskland ved det Tredie Riges Sammenbrudd, i Løbet af nogle Dage stod med sin Armé paa Københavns Gader. Vilde det mon ikke blive tvungende nødvendigt for baade Kommunist og Socialdemokrater, paa Kommunens Vegne, at hylde ham paa Raadhuset ved en festlig og pompøs Banket og en overdaadig Luxusdiner. Til alt Held for den fungerende Statsminister var det Englænderne, der først holdt deres Indtog med pansrede Kampvogne i Hovedstaden.

Da Nordatlantpagten, den 4. April 1949, skulde accepteres var der for Socialdemokratiet intet Alternativ. Enten maatte Partiet fastholde sit hidtidige Standpunkt i Forsvarsspørgsmaalet, eller gøre fælles Sag med Konservative og Venstre. Man blev tvunget til at sluge en bitter Pille, og maatte med Væmmelse skylle den ned med den Søbekaal, som Forgængerne igennem 2-3 Menneskealdrer havde beåret med deres Spyt.

Der er en iøjnefaldende Analogi mellem Socialdemokratiets og Nationalsocialismens Kamp mod de politiske Autoriteter og Øvrigheden i disse Bevægelses Gennembrudstid. Den impulsive Agitator, P. J. Geleff, arresteredes tilligemed Louis Pio og Brix, da de trods Politiets Forbud, den berømte Dag i 1872 indbød til Møde paa Fælleden. Pio idømtes 5 Aar Forbedringshus, men benaadedes 1875, hvorefter han 2 Aar senere lod sig købe af

Øvrigheden til at rejse til Amerika sammen med Geleff.

Den nye politiske Ideologi i 1930-40 vandt betydelig flere Tilhængere end den i 70'erne i forrige Aarhundrede. Ved Katastrofen i 1945 kunde der ikke blive Tale om at eksportere de anholdte Nationalsocialister, dertil var de for talrige. Den blodige Terror, som de af Frihedskæmperne arresterede blev udsat for, var faktisk en Gentagelse af den umenneskelige Behandling, der ved Bartholomæusnatten i 1572 blev de reformerte Protestanter tildelt. Ved det Nantiske Edikt i 1598 fik disse dog Statsunderstøttelse og Religionsfrihed, medens Nationalsocialisterne med en Uretfærdighed uden Sidestykke i dansk Retspraksis, blev straffet med Fængsel, saafremt de havde ledet et eller andet indenfor det lovlige D.N.S.A.P. De nedsatte Tjenestemandsdømstole, nedsatte ifl. Lov af 7. Juli 1945, afsagde indtil November 1947 ialt 591 Kendelser, og idømte i adskillige Tilfælde Embedsfortabelse.

Der er fremstaaet en Litteratur, der giver chokerende Beretninger om de frygtelige Tilstande i Danskernes Koncentrationslejre, hvor Frihedskæmpernes Sadisme fejrede Orgier med Tvang, Tyveri, Terror, Svinskhed, Skyderi og Sult. «Demokrati, eller det vi kalder Retfærdighed», hedder en Pjece i hvilken de danske Statsborgere fortæller om, hvad de blev udsat for i Sommeren 1945. Et ganske ungt Menneske blev i Fængselsgaarden flaaet og sønderlidt af Schæferhunde — medens Politiet grinende saa til. Ude i Gentofte myrdedes en 17-aarig Dreng. Men Politi og Øvrighed havde ingen Interesse i at eftersege, end mindre straffe Morderen.

De bestaaende Love, ogsaa Grundloven, den siden 1849 gentagne Gange mishandlede, ved Revisioner 1866, 1915, 1920 og 1953 forringede Grundlov, der dog endnu fastslaar visse Menneskerettigheder, var annulleret. Paragraffen om at enhver anholdt inden 24 timer skal stilles for en Dommer, der skal afgøre om den anholdte skal fængsles eller løslades, havde Frihedskæmperne strøget. Tusinder blev ved ekstraordinære Dømstole idømt Fængselsstraffe paa indtil 4 Aar og 2 Maaneder. En stor Del af Præsterne, og Biskopperne Hans Øllgaard, Oden- se og Skat Hoffmeyer, Aarhus, gik i Spidsen som Ophidsere og Iværksættere af Mord paa Landsmænd. De kulturløse Komunister og Socialdemokrater har altid ført en udansk Politik. Bagved deres Metoder ligger en uhyggelig Lyst til at udrydde, hvad

JEG VAR —

Forts. fra s. 4

le få på den annen side av fronten. Undervisningen ble gitt av tyske og italienske offiserer.

For å kunne utføre våre oppgaver, var vi avhengige av de tyske kommandoer, og jeg skal snart fortelle om den metode som ble brukt når en passerte fronten og når en vendte tilbake. Men først vil jeg understreke at ingen av oss fikk noen høy lønn, premier eller lignende. Agentene i gruppen fikk samme godtgjørelse som fastsatt for R. S. I.'s vanlige hær, og enhver efter sin grad. Jeg fikk lønn som «ausiliaria», med andre ord vanlig soldaterlønn. Ellers hadde jeg heller ikke anledning til å bruke penger. Fra kasernen i Via V. Monti flyttet vi over til et hus i Via C. Ravizza nr. 25, som tilhørte en flyktning fra Lago Maggiore. Vi sov på våre feltsenger og spiste våre måltider feltmessig.

Bøker —

Forts. fra side 2

iske hyl — — Hva var det for en satanisk torturmester som hadde funnet opp denne ubeskrivelige prøvelsen?» Vi finner boken meget leseverdige.

God historisk roman

Elisabeth Dored: Den fønikiske trappen. Aschehoug.

Den historiske roman finner alltid interesserte lesere, ikke minst i vår rotløse tid da menneskene famler efter noe å klynge seg til i all oppløsningen og alt forfallet. Elisabeth Dored vant seg mange norske lesere ifjor med sin bok «Jeg elsket Tiberius», romanen om den mangfoldige Julia, keiser Augustus' datter, som i sitt tredje ekteskap var gift med Tiberius, som ble keiser efter Augustus. I årets bok får vi se historien fra den annen side, noe i retning av «Jeg elsket Julia».

Det er en dramatisk skildring av blodige begivenheter, listig renespill, av kjærlighet og hat i keiserens Rom. Romanen er konsentrert om de siste ti år av keiser Tiberius' liv, og Pontius Pilatus, nyutnevnt stattholder i Judea spiller en ikke uvesentlig rolle i den. Hvor historisk tilforlatelig det hele er skal vi ikke kunne si, men god og underholdende lesning er det iallfall.

der er dansk. Med alle Midler har de udmarvet det danske Folk. Man hader Klangen af Fædrelandet i en Grad at man ønsker det Slettet. Denne Galskab drev Tusinder af gode danske Mænd og Kvinder over i Nationalsocialismen. Paa denne Baggrund er det forstaaeligt, hvorfor D.N. S.A.P. fik saa stor Tilgang af

Ar staten Israel — ?

Forts. fra side 1

le kunna utnyttjas för raket- och antirobotkonstruktioner. Brodern säger sig inte tro, att det är ryssar uten snarare israeliska agenter, som rövade bort vetenskapsmannen.

Sedan FN och stormakterna (givetvis ha de i deras kölvatten seglande smånationerna, såsom t.ex. vårt eget land, ingenting haft att erinra) i samband med «fallet Eichmann» godtagit Israels rätt till internationell kidnappning, är det ganska naturligt, att Israel utnyttjar detta åt zionismen givna bemyndigande. Inga enskilda stater — givetvis inte Väst-Tyskland — djärvas komma med protester.

Belysande är den hållning, som det eljest sturiskt självmedvetna Schweiz intog beträffande de överväldigande indicier, som hopats om att Israel för c:a ett år sedan bortrövade den västtyske raketvetenskapsmannen dr. Krug. Vi ha redan tidigare redogjort för, huru två agenter i staten Israels internationella Secret Service råkade fast i Schweiz efter misslyckat kidnappningsförsök vid tyska gränsen och utpressningshot på liv och död mot anhöriga till i Egypten verkssamma tyska forskare, samt hurusom de båda förbrytarna släpptes fria efter en från högsta ort dirigerad «rättskipning». Detta trots att man i Västtyskland ansåg sig ha klara bevis på att de två agenterna avlivat eller bortfört dr Krug.

De schweiziska domarna hade, utsatta för hårda påtryckningar, inte nog civilkurage att utmäta straff efter sitt lands lag, trots de anklagades uppenbara skuld och fräcka framträdande inför domstolen i Basel. Sålunda deklarerade den israeliske Secret Service-mannen Ben Gal inför rätten, att tyska vetenskapsmän i Egypten skulle likvideras. Trots att representanter för hela världspressen trängdes vid referentborden, fanns det inte en rad om detta yttrande i deras tidningar. Såvitt vi kunnat finna, var det endast den i Wien utkommande tidningen «Der Montag», som den 24 juni i år kommenterade den ohyggliga utmaningen mot civiliserade rättsbegrepp. Den österrikiska tidningen skrev följande under rubriken «En hotelse»: «Opåtalat blev ett uttalande av den israeliske agenten Ben Gal, som stod inför schweizisk domstol anklagad för att han utsatt dottern till en i Egypten verksam tysk vapentekni-

hæderlige og ideelt tænkende Danske til Medlemmer.

Niels Nielsen.

ker för utpressning för att få fadern att uppgiva sin verksamhet. Ben Gal deklarerade utan vidare inför rätten i Basel, att han tillhörde en israelisk organisation, som inriktat sig på att i värsta fall likvidera vetenskapsmän, vilka verkade i Egypten för att förbereda ett krig mot Israel'. Det säger mycket, att den anklagade agenten utan risk kunde tala om detta inför en domstol.

Oerhört är det emellertid, att ingen reaktion gav sig tillkänna inom världsoffentligheten och att den israeliska regeringen inte fann det påkallat dementera detta påstående. Hur kommer det nu att bli, om denna israeliska metod skulle bilda skola i andra länder? Då blir det mycket lätt ett agent- och partisan-krig på världsnivå. Och alla de människor och regeringar komma därefter att betecknas som medskyldiga, som av feghet eller falskt hänsynstagande tigit, när denna metod första gången stack fram. Ingen människa och inget folk, som utsatts för orätt, får av den anledningen tillämpa principen 'Öga för öga, tand för tand', och får själv varken göra orätt eller vänta strafffrihet för sig själv.

Dessa agents verksamhet och den tystnad, som härvid iakttagas av alle de, vilka ha att övervaka upprätthållandet av rättsordningen inom och över folken, inrymmer i sig de allra största faromoment.»

Så langt den österrikiska tidningens reaktion.

Israel är en av världens till invånareantal minsta nationer — den räknar c:a 3 miljoner inbyggare. Men den kan tillåta sig en internationell gangsterverksamhet, som ingen stormakt skulle våga försöka sig på. Och det blir ingen reaktion vare sig från Sovjetdiktaturen eller från den västliga världens demokratier. Den dag kan komma, då folken bli underkunniga därom och fråga: VARFÖR? Är inte staten Israels regering och den internationella zionismen medveten om denna risk?

Står Israel över folkrätten?

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Tyskland under overflaten -

Fort. fra side 5

pekte på en stor leiegård på et hjørne: «Der pleiet 'der Führer' å ta inn når han var her i München, for der oppe i en av etasjene bodde hans søster.» Og så kom det stolt tilslutt: «Jeg stod vakt nede i porten utenfor!»

I Hannover bad vi på hotellet om de ville skaffe oss en bil med fører som på kortest mulig tid kunne kjøre oss rundt til byens severdigheter. Vi hadde det travelt. Til vår store forundring møtte det opp en søt, ung dame i 30 årsalderen med blå øyne og lyst krøllet hår og kjekk figur i de lange sjåførbukser og lærjakken. Og så dro vi da avsted. Hun var nå det mest fantastiske av alle våre reisebekjentskaper, for ennå før vi hadde vist henne våre tyske sympatier, begynte hun med et strålende smil gang på gang å peke ut over de steder vi passerte, og sa: «Das hat der Führer gemacht — und dies hat der Führer gemacht!» Og så var jo kontakten der straks. Hennes egen livshistorie var følgende: Hun var eneste datter av en rik forretningsmann, var vokset opp i et deilig hjem og hadde hatt alt en ung pike kunne ønske seg. Nå var det intet tilbake av alt dette. Både foreldrene og hjemmet var ødelagt ved et bombeangrep like mot slutten av krigen. Hun stod der helt alene og hjelpeløs. Heldigvis hadde hun lært å kjøre bil i sin egen bil og hadde derfor fått ansettelse i et firma, hvor hun nå kjekt og modig kjørte alle slags utlendinger fra den ene ende av Vesttyskland til den annen. Hennes forlovede, som var «Parteigenosse» oppholdt seg ved kapitulasjonen i Berlin, hvor han utførte meget viktige verv. Så kom russerne og han ble tatt tilfange. I flere år måtte han sitte innesperret i en av de verste leire, spesielt innrettet for nazister, hvor behandling og utsultning var særskilt grusom. Nå var han kommet tilbake for to år siden med en alvorlig lungetuberkulose og hadde tilbragt tiden på et sanatorium i Sydvesttyskland. Det som for henne stod som det bitreste var dog dette, at da hun kom for å få utlevert den vanlige sum på 200 D-Mark, pluss et sett tøy som Bonnregjeringen gav til hjemvendte krigsfanger, ble dette nektet ham fordi han hadde vært medlem av partiet. Heldigvis var han kommet seg slik på sanatoriet at hun ventet ham hjem om kort tid. Selv sa hun intet om hvem der hadde hjulpet ham i disse år, men vi forstod jo at det var henne som med sitt arbeide hadde underholdt både seg selv og ham. Så glemte vi jo vår egen travelhet og bestilte henne til en lengere tur utenfor Han-

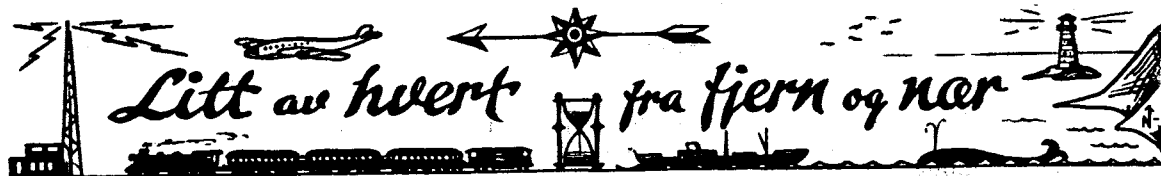
nover, så hun kunne få så meget som mulig ut av turen, både gjennom vår sympati og ved hva den dag kunne innbringe henne økonomisk.

Blant de mange forskjellige drosjesjåførere som kjøret oss i Tyskland, var det ofte forhenværende offiserer, ikke minst fra den del av landet i øst som russerne hadde besatt.

En dag måtte vi på grunn av forrykende tordenvær på ny bestille en bil hjem fra et utsiktssted som lå høyt over den vakre lille by Freiburg, den første åpne by som under krigen ble bombet av engelskmennene og som tyskerne ved utrolig flid hadde bygget opp igjen så de gamle bygningene stod der slik de hadde sett ut i århundrer før. Det var så vakkert gjort at man ikke kunne ane at det var en efterligning fra ny tid.

Ja, så kom det altså en drosje og hentet oss. Den ble kjørt av en enarmet sjåfør, som altså viste seg å være en høyere offiser fra Østtyskland. På veien nedover uttalte vi vår begeistring over den vakre by, men han svarte meget alvorlig at vi skulde bare ha sett den triste flyktningeleiren som lå like utenfor byen. Vi tillot oss da å peke på at det jo nå iallfall ble gitt pensjon til enker etter noen av de drepte stormazister. Han svarte at det nok var så for noen av de store, «men», sa han, «slike forhold ville aldri ha eksistert i «der Führers» tid. Han ville aldri ha tillatt at flyktninger ble slik behandlet, og hadde det vært han som regjerte, så ville de aldri hatt det så kummerlig. Han ville ha sørget like godt for enkepensjon enten de var enker etter en av de store eller ikke. Han tenkte alltid først på dem som hadde det verst i livet.»

La meg avslutte denne lille beretning med en aller siste opplevelse. Det var en vinter for noen år siden. Vi bodde hos venner i det vakre Schwarzwald. En dag reiste vi til den kjente bad- og rekreasjonsbyen Freudenstadt, som ligger så fantastisk vakker mellom høye skoger av gran og furu i ca. 700 meters høyde over havet. Det var som et helt lite stykke Vinternorge. Blant mange andre krigsveteraner bodde der også en god bekjent av våre venner og vertsfolk der. Han var blind, hadde fått sine øyne ødelagt som soldat. Det var en stor, kraftig kar som nå levet av å lage alle slags børster. Det gjaldt jo å underholde familien. Heldigvis eiet han det hus han hodde i og kunne få litt leieinntekt av det. De hadde også gjennomlevet hungerperioden under den franske besettelse, da de snek seg ut om nettene og gravet opp poteter på jordene utenfor byen for på den må-

NYE DOMMER.

Domfelleleserieriet pågår fortsatt i Vesttyskland. Nylig er etpar Gestapo-offiserer fra den polske by Lodz dømt, den ene til livsvarig og den annen til ti års straffarbeide. Hovedanklagen var at de hadde sørget for å overføre jøder fra ghettoen i Lodz til «tilintetgjørelsesleiren Kulmhof ved Danzig», som det heter i AFTENPOSTENS spesialtelegram. Det foreligger som kjent intet bevis på at det foregikk noen planmessig tilintetgjørelse av jøder i leirene i Polen (eller for den saks skyld annetsteds), men fra østblokkens lander forsynes jo også de vesttyske retter med passende «dokumenter». Det er da naturligvis heller ingen rett som våger å sette seg opp mot den vel innarbeidede propagandapåstanden. Men det er verd å notere seg at like lite som den siste kommandanten i Auschwitz — han som døde så beleilig — kjente til gasskamre, like lite kjente de to nevnte nydømte til at leiren hvortil de hadde sendt jødene var noen slik «tilintetgjørelsesleir».

VERDIFULLT ISRAELSK INITIATIV.

Når vi ellers er inne på spørsmålet om disse «krigsforbrytelser» som det aldri blir ende på, og som pussig

te å holde liv i seg selv og sine barn. Han hadde et usigelig godt og mildt ansikt, og hver dag gikk han sin spaseretur fulgt av sin trofaste schäferhund, som førte sin herre trygt gjennom trafikken.

Da vi hadde drukket kaffe i det hyggelige hjemmet og begynte å underholde oss med hverandre, fortalte vi fra Norge og han og de andre fra Tyskland om disse redselsårene. Plutselig sa han mens han likesom så på oss med de blinde øynene sine: «Ich habe meine Augen für den Führer gegeben, und ich tue es noch einmal, wenn es nötig wäre!»

Kanskje det er oss som burde skamme oss over undergangsmentalitet og sløvhhet og ikke tyskerne?

Elisabeth.

Forbundets kontor

i Kierschows gt. 5, Oslo er åpent alle hverdager undtatt lørdage fra kl. 10 til 15. Sekretæren treffes bare onsdag, torsdag og fredag i hver uke mellom klokken 11 og 15 — Telefon 37 76 96.

nok bare er begått på den ene siden i krigen, så kan det ha sin interesse å notere at det amerikanske pressebyrå ap melder fra Haifa at offisielle kretser i Israel omgås med planer om å gjøre forestillinger i Bonn med sikte på at krigsforbrytelser overhodet ikke skal foreldes. I følge den vesttyske straffelov foreldes også mord etter tyve år, men det ble — antagelig også etter israelsk påtrykk — bestemt at fristen først skulle begynne å løpe i mai 1945. Foreldelse skal da finne sted i mai 1965, men det er altså jødene ikke tilfreds med.

ER DEN AMERIKANSKE BILINDUSTRI ANTI-SEMITISK ?

Anti-Defamation League of B'nai B'rith, som vi tidligere har omtalt her i FOLK OG LAND, har nå sendt ut en studie hvori den amerikanske bilindustri beskyldes for antisemitisme. Studien henviser til at ikke bare den som «antisemit nr. 1» betegnede gamle Henry Ford, men også hans efterfølger, og ytterligere den samlede bilindustri i USA diskriminerer jøder ved ansettelse. I henhold til denne studie beskjeftiger bilindustrien i Detroit bare 328 jøder av 51,000 ansatte, og derav ingen i den høyere ledelse. B'nai B'rith henviser til at alle forsøk på å oppnå endringer gjennom direkte forhandlinger med Ford og General Motors har vært forgjeves. En vil derfor nå henvende seg til regjeringen i Washington.

Og den finner vel en råd etter å ha konferert med sine vise rådgivere.

FENGSLENE SPRENGT.

Det er i all fall en ting som blomstrer i Norge og det er forbrytelsene, spesielt ungdomskriminaliteten. Antall fanger overstiger da også alle beregninger. Det gjennomsnittlige antall var for 1963 beregnet til 1654, men allerede i første halvår kom tallet opp i 1762 og det ventes å bli enda høyere. Justisdepartementet grubler over hva det skal gjøre, skjønt det jo ikke burde være noe problem for denne institusjon, som i sin tid tok titusener på tiusener av norske borgere i forvaring. En er da også inne på å gripe til samme midler som dengang: å ta ibruk de konsentrasjonsleire igjen som en har hatt så mye vondt å si om. Således foreslås Ilseng leir i Romedal tatt ibruk som

fengsel. Men vi tar gjerne et litet veddemål på at forholdene blir anderledes og bedre i leirene for disse kriminelle enn for de politiske fanger dengang.

LEVE DEMOKRATIET

Norge deltar som kjent ivrig i arbeidet for å få opprettet svarte demokratier rundt omkring i Afrika, selv om deltagelsen av naturlige grunner innskrenker seg til tjenesten som hejagieng. I Ghana har man et eksempel på hvor herlig friheten er for de svarte. Parlamentsmedlemmet Adama, som tilhører opposisjonen, klaget iallfall over at regjeringen Nkrumah, som hører til de norske hjertevennene, holder 2.000 politiske fanger i konsentrasjonsleire uten rettsforfølgning. Trass i Adamas besværinger vedtok parlamentet å fornye den såkalte beskyttelseslov for ytterligere fem år. Ifølge denne kan regjeringen uten å sjalte inn retten holde folk innesperret inntil fem år hvis «statssikkerheten» krever det. En får iallfall si at de svarte har vært lærenemme!

OGSÅ EISENHOWER FORDØMMER HIROSHIMA

I sine memoarer, som foreligger i disse dager, erklærer Eisenhower at han som øverstkommanderende for de allierte stridskrefter i Europa gav uttrykk for de alvorligste betenkeligheter likeoverfor den amerikanske krigsminister Stimson mot å bruke atombomber i annen verdenskrig. Angrepene på Hiroshima og Nagasaki var fullstendig overflødige, da Japan på denne tid forlengst var beseiret. Hva så med Truman og de som utførte hans forbryterske ordre?

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Et spedisjonstid alle hverdager undtatt lørdage kl. 10-15. Redaktør Melsom treffes onsdag - torsdag og fredag kl. 11 til 15.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 0,85.

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgever A/L Folk og Land